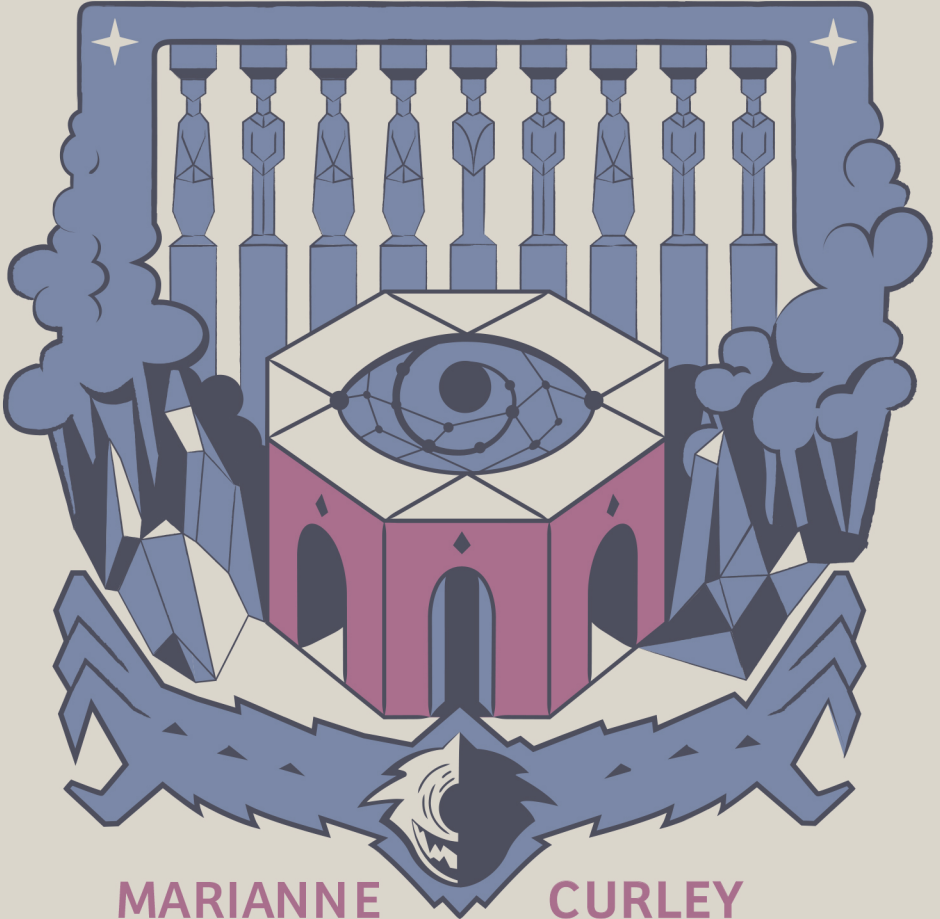

ZAMANIN

BEKÇİLERİ

ANILAN

I

MARIANNE

CURLEY

ZAMANIN BEKÇİLERİ

ANILAN

MARIANNE CURLEY

ZAMANIN BEKÇİLERİ 1 - ANILAN

© 2006, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

Metin hakları © 2002, Marianne Curley

İlk baskı 2002 yılında İngiltere'de *The Named - Guardians of Time* adı ile Bloomsbury Publishing tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Marianne Curley
TÜRKÇELEŞTİREN: Seçil Sönmez
EDİTÖR: Rukiye Düzçay - Alev Erakın
SON OKUMA: Canan Topaloğlu
KAPAK TASARIMI: Cemil Denizer

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2007 (3000 adet)
İkinci Baskı: Eylül 2009 (3000 adet)
Üçüncü Baskı: Ocak 2012 (3000 adet)
Dördüncü Baskı: Ocak 2017 (2000 adet)
(Gözden geçirilmiş baskıdır.)

ISBN: 978-605-9604-96-3

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

ZAMANIN BEKÇİLERİ

ANILAN

MARIANNE CURLEY

Türkçeleştiren: Seçil Sönmez

 tudem

Marianne Curley

Avustralya, Windsor'da doğdu. Kitapları, sekiz yaşındayken keşfetti. Okuduğu ilk kitap, Charles Dickens'ın Oliver Twist kitabıydı. Okul hayatı boyunca en sevdiği yer kütüphane oldu.

Zamanın Bekçileri üçlemesi Tudem Yayınları tarafından Türkçeye kazandırıldı. Yazar Avustralya'da yaşıyor ve ilköğrenim için heyecan dolu kitaplar yazmayı sürdürüyor.

*Bu kitabı anneme ve babamın
kıymetli anısına ithaf ediyorum.*

GİRİŞ

Bukleleri omuzlarına dökülen, siyah kabarık saçları vardı. Gözleri oğlaninkilerden daha koyu maviydi ve çok güzel bir kızdı. Bunu oğlan da biliyordu. Annesinin ve babasının Sera'yı daha çok sevmeleri, oğlanın umurunda değildi. Sera henüz on yaşında olmasına rağmen oğlan için yaşama sevinciydi.

“Acele et!” Sera arkasını dönüp küçük kardeşini çekti. “İlk defa çiçek açacak. Bunu kaçırmamalıyım!”

Çocuk, kısacık bacaklarıyla elinden geldiğince hızlı yürümeye çalıştı. “Ne açacak?”

“Çiçek, seni aptal. Beklediğim çiçek. Dev gibi siyah bir cehennem zambağı!”

Çocuk ayağını yere vurdu:

“Bana aptal deme.”

Sera, gözlerini kocaman açıp aceleyle arkasına döndü:

“Aptalsın demek istemedim. Hadi yürü şimdi!”

Çocuk, ablasının peşinden koştu ve küçüklere özgü o masumiyetle sordu:

“Çiçeğin açacağını nereden biliyorsun?”

Sera, kardeşine kısa ve bıkkın bir bakış attı:

“Tomurcuğu üç aydır izliyorum. Bugün ilkbahar ekinoksu. Hiçbir şey bilmez misin sen?”

Çocuk, Sera’ya yetişmeye çalışarak tekrar hızlandı. Anlaşılan bu olay, ilk defa bu sabah gerçekleşecekti. O da cehennem zambağının açtığını görmek istiyordu, ama ablası kadar hevesli değildi. Bu sisli şafak vaktinde çimenli tepelerin üzerinden çalılıklara ve fundalıklara doğru uçarcasına koşmasının sebebi, Sera’nın heyecanı ve bu heyecanı onunla paylaşmanın ayrıcalığıydı.

Sera, aniden durup dizlerinin üzerine çöktü ve sevinçle haykırdı: “Kaçırمامışız! Bak işte burada!”

Çocuk sonunda ablasına yetişti ve yeşil dalının üzerinde mükemmel bir şekilde büyümüş olan siyah tomurcuğa baktı. Kafasını sağa sola eğdi. “Bu mu?”

“Tabii ki bu!” Sera, gözlerini çiçekten ayırmadan homurdandı: “Sus ve izle! Harika olacak.”

Şu kısacık hayatı boyunca ablasının, ender rastlanan çiçekler, ormanda annelerini kaybetmiş yavru hayvanlar gibi tuhaf ya da olağandışı şeyleri ne kadar çok sevdiğine tanık olmuştu. Sık sık ablasının macera dolu ruhuna saygı duyup hayran olur, beline tek bir ip bağlayarak kayalıkların etrafında sallanabilecek kadar büyük veya güçlü olmayı hayal ederdi. Omuzlarını silkti ve nemli çimenlerin üzerine, ablasının yanına oturdu. Her zaman dört yaşında kalmayacağını düşünerek rahatlamıştı.

Sağ taraflarında ve çok yakınlarında aniden bir dalın çatırdamasıyla ikisi de hızla başlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdiler.

“O neydi?”

Sera’nın boğazı düğümlendi, güçlkle yutkundu. Saçları, zayıf bedeninden aşağı sarkıyordu. Cesaret dolu bakışlarla kardeşine döndü:

“Yok bir şey. Bebek gibi davranma.”

Başka bir çatırtı çocuğu yine ürküttü:

“Sence orada bir şey mi var?”

“Şşt! Ben nereden bileyim? Sessiz olursan her neyse kesin gider.”

Ama o, gitmedi. Bir dakika sonra, kocaman, insana benzeyen, suratının yarısı olmayan çirkin bir yaratık sisin arkasından çıktı, karşılarna geçti. Çocuklar çığlık çığlığa birbirlerine sarılıp geri geri kaçmaya çalıştılar. Sera titriyordu:

“Sen... sen de nesen?”

Yaratık kocaman sırtını gererek gözlerinin önünde daha da büyüyordu sanki:

“Ben Marduke'yim.”

Bu ismi duyunca, yaratığın neden orada olduğunu anlamışçasına Sera'nın gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı ve titreyerek kardeşine baktı.

Çocuk ablasının kolunu çekiştiriyordu:

“Ne dedi?”

Sera dik durmaya gayret etti. Kardeşinin sorusuyla ilgilenmeden yaratığa döndü:

“Ne istiyorsun?”

Yüzünün yarısı olmayan yaratık boğuk bir sesle cevap verdi:

“Seni almaya geldim. Her günün gece gibi karanlık olduğu ve cehennem zambaklarının, kanayan bir ayın altında ıslıl ıslıl parladığı bir yere gideceğiz.”

Sera, kafasını sağa sola sallayarak geriye doğru kocaman bir adım attı. Yarım yüzlü yaratık bir elini kaldırdı. Çocuğun hayatı boyunca gördüğü en büyük eldi bu. Yaratığın, eliyle ablasının yüzünü kapattığını gördü. Artık bu yaratığın kendilerine kötülük yapacağından emindi. Kalbi hızla atmaya başladı. Fakat en ufak bir şey yapamıyor, parmağını, titreyen dudaklarına dahi götüremiyordu.

Yaratık öbür elini de uzattı. Çocuk ablasının kafasına doğru uzanan eli, gözleriyle takip etti. Yaratık bakışlarını çocuğa çevirdi ve yarım ağzıyla gülümsedi. Sonra parmaklarını sıkmaya başladı. Sera acı içinde çığlıklar atıyordu. Sesi ormanın öbür ucuna kadar yankılanmıştı. Bedeni direnmeyi bırakınca, yaratık onu çimenlerin üzerine yatırdı. Sera inleyerek iki eliyle birden kafasını tuttu. Acıdan büyümüş gözleriyle çevresine bakıyordu.

Yaratık dev gibi kollarını havaya kaldırıp iki yana açtı. Bu halıyla çocuğun gözüne çok daha büyük gözükmüştü. Öfkeyle kükrediydi. Bu ses çevredeki ağaçları bile titretti. Çocuk o gürültünün içinde babasının adının tüm dünyaya haykırıldığını zannetti, fakat içini saran korkudan kafası allak bullak olmuştu.

Yaratığın ellerinin ve sesinin gücü karşısında korkudan titreyerek, gözlerini ayaklarının dibinde acıyla kıvranıp inleyen ablasına çevirdi. Fakat yaratığın gözlerini kendisine diktiğini hissedince, kafasını yukarı kaldırdı. Altın rengi tek gözünü yukardan ona bakan yaratığın yüzünde, yavaş yavaş dehşet verici bir gülümseme belirdi. Sonra tek bir söz söylemeden, geldiği gibi aniden ortadan kayboldu. Çocuk, yaratığın geride bıraktığı boşluğa bakakalmıştı.

Sera, güçsüzleşen eliyle kardeşini bileğinden yakaladı ve bir şeyler söylemeye çalıştı.

Bu sırada yaratığın büyüsünden kurtulan çocuk, kendisinden çok daha büyük olmasına rağmen, ablasını kollarına aldı ve siyah buklelerini göğsüne yasladı:

“Kimdi o Sera? Neler oluyor? Neyin var?”

Sera konuşmaya çalıştı, fakat ağzından kanlar süzüldü. Çocuk korkudan neredeyse ölecekti.

“Sera!..”

Sera bir çığlık daha attı! Bu kez gözlerinden, kulaklarından kanlar sızmaya başladı. Çocuk artık bayılmak üzereydi. Tepeden

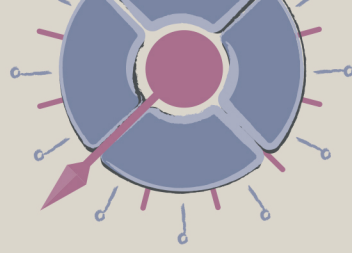
tırnağa zangır zangır titriyor, nefes alamıyordu. Gözlerinden yaşlar boşandı. Yardım çağırmak için ayağa kalkacak gibi oldu, ama Sera bileğini sıkıca tuttu. Sera'nın gözleri gittikçe soluyordu. "Dur" dedi güçlkle. Çocuk, kulağını ablasının yüzüne yaklaştırdı. Sera son sözlerini fısıldadı:

"Adını unutma."

"Yaratığın adını mı?" diye sordu çocuk. Sanki o tuhaf isim sisle beraber havada asılı duruyormuş gibi kafasını yukarı kaldırıp çevresine bakındı. Fakat görebildiği tek şey, artık yerde solgun yatan körpe bir dal ve etrafa saçılmış siyah yapraklardı.

Çocuk, kalbine saplanan acıya daha fazla dayanamayarak haykırırdı.

Ethan'ı uyandıran, bu çocuğun çığlığıydı. İşte çıplak omuzlarından ter damlaları süzülüyordu. Gecenin serinliğiyle ürperdi. Odası yavaş yavaş, gözlerinin önünde belirmeye başlayınca kalp atışları yavaşladı, titreyen kollarıyla yorganına sarındı. Sonunda, odasında olduğunu anlayınca içini bir rahatlık kapladı... Rüya bitmiş, sürekli tekrar eden o çok canlı kâbuslarının birinden daha uyanmayı başarmıştı.

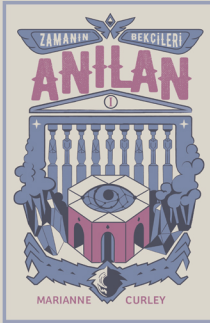

ZAMANIN BEKÇİLERİ ANILAN

"Ben zamanı koruyorum. Daha belirgin konuşmak gerekirse, tarihi koruyorum. Benim görevim, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu güvence altına almak. Her şeyin olduğu ve olması gerektiği gibi..."

Marianne Curley, ödüllü üçlemesi Zamanın Bekçileri'nin ilk kitabında, okuru büyük mücadelenin taraflarıyla tanıştırıyor: Geçmiş ve geleceği güvence altına almaya çalışan Koruyucu ile geleceği istediği gibi şekillendirmek için geçmişini değiştirmeye çalışan Kaos Düzeni.

Kehanet'teki dokuz kahraman bir araya gelip, dünyayı dinmeyen bir karanlığa ve soğuğa teslim etmek isteyen Düzen'e karşı koyabilecek midir?

Zamanın Bekçileri Üçlemesi

ISBN 978-605-9604-96-3

9 786059 604963

www.tudem.com